

yip perde arkasında kalmağı daha uygun gören bazı öğretim üyelerinin de rolleri bulunduğunu belirtmek zorundayız.

Bir takım gazetecilerimiz işgalci öğrencilerin daha iyi yetişmek kaygısında olduklarına inanmış görünmüşlerdir. Oysa bu kaygı gerçek gibi görünmüyor; doğrusu çoğu öğrencinin, iyi olsa da, kendini sıkıya koyacak, daha çok çalışmağa zorlayacak bir düzeni benimsemeleri beklenemez. Nitekim istekler içinde bizi yazarların, belki de işgalcilere hoş görünmek için yazdıklarının aksine inandırıcılar var. Meselâ: «Birinci sınıf haric belge usulü kaldırılmalıdır. Hukuk Fakültesinin bütün sınıflarından belge kaldırılmalıdır.»

«Dördüncü sönestreden sonra baraj kaldırılmalı.»

«Enternlik kanunlaşmamalıdır.»

«Kalitatif, kantitatif ve organik lâboratuvarlara giriş sınavı yapılmalıdır.»

«Ders ve sınav programı talebe cemiyeti tarafından düzenlenmelidir.»

«Vizelerden sonra yapılan pratik sınavları ve sözlü sınavlar kaldırılmalıdır.»

Bunlardan başka işgalcilerin bir de hiç üstünde durmadan ortaya attıkları, gülünçlükle niteliyebileceğimiz istekler var:

«Öğretim üyelerine ders kitapları için kitap sahifesi ne olursa olsun en fazla 3000,— lira telif hakkı verilmelidir.»

Bütün öğrenci isteklerinin incisidir bu ve öğrencinin profesöre karşı ne ölçüde menfi bir ruh hali taşıyacak duruma getirildiğini göstermesi bakımından ilgi çekicidir. 500 sayfalık bir kitap düşününüz, sadece daktiloya çektilmesi bile 750,— lira tutar. Böyle bir teklif profesörlere «Kitap, ders kitabı yazmanın» demekle birdir. Sanki GERÇEK kitap yazan profesör sayısı çokmuş gibi... Pek dile dolanılan kitap ticareti konusu da ayrı bir hikâyedir. Sadece beş hoca bunu yapıyor diye beşyüz kişiye çamur atmak...

«Üniversite öğretim üyeleri kamu hizmetleri dışında hiçbir iş görmemelidir. Özel okullar devletleştirilene kadar bu okullarda ders vermek istiyen öğretim üyeleri Devlet Üniversitesinden istifa ederek ayrılmalıdır.»

Bugün, özellikle fen ve mühendislikle ilgili bölümlerin öğretim üyeleri içinde, özel yüksek okullarda ders vermiyeni hemen hemen hiç yok gibidir. Özel yüksek okullarda dersi olan profesörler Devlet Üniversitesinden ayrılacak olsalar pek çok fakültenin, belki de bütün teknik üniversitenin kapısına kilit vurmamak zorunda kalacaktır.

Özel yüksek okulların devletleştirilmesi başlıbaşına uzun boylu bir yazı konusudur. Ancak bir gelişmeyi belirtmeden geçemeyeceğim: Devlet üniversiteleri A dan Z ye kadar bozuk, kökten ıslaha muhtaç, diye yakınırken, özelleri de devletleştirmeğe kalkmak, ıslah etmeği, sakıncalarını ortadan kaldırmağı, devlet üniversitesinin yapamayacağı bir takım görevleri yapar duruma getirmeği düşünmemek garip değil mi?

Allahüma

Gök kuşağında yedi rengim vardı,
Bir yay çizmiştim sana tâ gönülden;
Bu tayfın alevi içimi sardı,
Bir hoşça çağırdım beni derinden.

Yıldızlar sanatı dururken gökte
Arşı âlem ferse bakıyordu hep
Bir gün bozulursa renkli sergi de
Derin kuyulara düşerim ben hep.

Bulutlardan öte sadâ var sandım
Dereden tepeden bir ses çıkmadı
Kavuşayım diye SENİ aradım
Bu ruh ten evinde ondan durmadı.

● CEMAL TARIK KUTLU